

POLITICA IMIGRAȚIEI ÎN ȚĂRILE UE: DE LA COORDONARE LA UNIFICARE

*Conf. univ. dr. hab. Natalia LOBANOV,
ASEM*

În articol, se examinează în ce mod tendințele social-economice majore, la nivel național și comunitar, influențează reglementarea fluxurilor migraționiste a căror intensitate, la rândul lor, devine un factor semnificativ al politicilor naționale și regionale de dezvoltare și de securitate. În pofida procesului de unificare a politicii imigraționiste în cadrul UE, există tendința adoptării de către guverne a unor decizii independente în domeniul reglementării proceselor imigraționiste, în conformitate cu tradițiile existente și situația curentă.

***Cuvinte-cheie:** fluxuri migraționiste, migrație legală, imigrație, controlul imigrației, coordonarea politicii imigrației, politica comună de imigrare.*

JEL: F15; F16; F22; F55; F59

Introducere. Pe parcursul secolului al XX-lea, fluxurile migraționiste internaționale au cunoscut o vădită activizare și extindere. Imigrația a devenit un fenomen capabil să contribuie la soluționarea problemelor demografice și economice, dar și să provoace instabilitate socială, iar în viziunea unei părți a populației, să fie până și o amenințare pentru securitatea personală. În acest context, a fost necesară o astfel de abordare a reglementării politicii migraționiste, care ar echilibra interesele părților implicate în procesele migraționiste. În prezent, la nivelul UE, abordarea respectivă este una oficială, stând la baza reglementării migrației, deși, la nivel de partide, fracțiuni parlamentare, autorități locale din țările membre, se poartă discuții aprinse, iar atitudinea față de imigrație, dimensiunile și impactul acestui proces nu este univocă, uneori, – chiar diametral opusă, de la acceptare la ignorare și respingere totală.

1. Material și metode. Rămânând în spațiul European, constatăm că intensitatea procesului de imigrație era diferită în perioada postbelică. Deplasări masive ale populației pe continentul european au avut loc după Cel de-al Doilea Război Mondial, în special pe direcția Est-Vest. În anii 50, se atestă un nou val al migrației, pe direcția Sud-Nord, adesea inițiat de patronat și stimulat de țările gazdă. În anii '70, în legătură cu fenomenele negative din economia mondială, mai multe state din CEE au declarat că, la baza strategiei migrației, trebuie pus principul „zero migrație”. Astfel, perioada atragerii masive a brațelor de muncă ieftine din țările terțe, pentru restabilirea economiei europene, a fost substituită cu politica returnării migranților și practica restrictivă a admiterii acestora. Germania a început să

IMMIGRATION POLICY TO THE EU COUNTRIES: FROM COORDINATION TO UNIFICATION

*Associate Prof. Dr. hab. Natalia LOBANOV,
ASEM*

This article examines the major socio-economic trends at the national and community level that influence the control of migration flows, whose intensity become a significant factor of the national and regional development and security policies. Despite the unification process of the immigration policy inside the EU, there exists the tendency of the national government to adopt independent decisions concerning the control of immigration processes in strict relation with the existent traditions and current situation.

***Key words:** migration flows, legal migration, immigration, the control of the immigration, coordination of the immigration policy, common immigration policy.*

JEL: F15; F16; F22; F55; F59

Introduction. During the 20th century, the international migration flows experienced a clear activation and expansion. Immigration has become a phenomenon capable to solve demographic and economic problems, but at the same time to cause social instability as well, even to be a threat to personal security, in the opinion of some groups of population. In this context, a different type of approach concerning the control of migration policy would be necessary, which would balance the interests of the parties involved in this process. Nowadays, at the European Union level this approach is an official one and it is the underlying base of the migration control, although in the member countries, at the party level, Parliamentary factions, local authorities there are different heated discussions and the attitude is not univocally accepted, sometimes opposite, from acceptance to hostility.

1. Material and methods. Analyzing the European space, we can remark that the intensity of the immigration process was different in the postwar period. Massive displacements of population especially from the East-West to the European continent have taken place after the Second World War. During the '50 is certified a new wave of migration, from South-North often initiated by employers and stimulated by the host countries. In the '70 remarking the negative phenomena from the world economy, more countries from the EEC stated that at the basis of the migration strategy should be “zero migration” principle. So, the period of massive attraction of the cheap labor forces for restoring the European economy has been substituted with the migrants return

promoveze această politică începând din 1972, Țările de Jos – din 1975, Franța – din 1977 [1]. În acea perioadă, fluxul de migranți se efectua, preponderent, pe motivul reunificării familiei și acordării de azil politic.

Controlul imigrației a devenit un element principal al realizării strategiei date. Totodată, statele europene continuau să respecte obligațiile asumate în domeniul drepturilor omului.

Cam pe la mijlocul anilor 90, după recunoașterea corelației dintre migrație și dezvoltare, țările UE au început să promoveze o nouă politică a migrației, bazată pe principiul „coparticipării”, care susținea crearea în țările gazdă a diferitor organizații și asociații ale migranților, menite să contribuie la transferuri bănești înspre țările de origine, menținerea legăturii dintre diasporele economice, și aveau efecte benefice asupra dezvoltării social-economice a țărilor. De exemplu, Comisia Economică, prin intermediul programului MEDA, acorda sprijin mai multor asociații de dezvoltare din țările nord-africane pentru realizarea proiectelor comune în domeniul aprovizionării cu apă, electrificării, construcției drumurilor, educației, ocrotirii sănătății, turismului. Dar volumul limitat al finanțării a diminuat eforturile UE, și discrepanțele dintre nivelurile de dezvoltare ale celor două regiuni nu s-au micșorat.

În 1991, în UE, au fost înregistrate circa 13 milioane de imigranți legali, în 1997 – circa 18,7 milioane de resortisanți din străinătate. În perioada 1990-2000, numărul total de imigranți a crescut cu 40%, inclusiv copiii migranților, care, conform legislației mai multor țări europene, aveau același statut ca și părinții lor. În 2005, populația UE-27 a crescut cu 2 milioane, dintre care 1,7 milioane – pe seama imigranților.

În 2012, conform datelor Eurostat, în UE locuiau 34,3 milioane de resortisanți (6,8% din populație). Această populație străină număra 13,6 milioane de cetățeni ai UE (2,7%), stabiliți în altă țară din acest spațiu și 20,7 milioane, sau 4,1% din toată populația UE, de resortisanți din țări extra UE. Peste trei pătrimi din numărul total de resortisanți locuiau în 5 țări: Germania (7,4 milioane de persoane, sau 9% din populația totală a țării), în Spania (5,6 milioane, sau 12%), în Italia și în Marea Britanie (4,8 milioane în fiecare țară, sau 8%), în Franța (3,9 milioane, sau 6%). Totodată, cea mai mare pondere a resortisanților în populația totală s-a înregistrat la Luxemburg (44% din întreaga populație), Cipru (20%), urmând Letonia și Estonia (câte 16%). Cea mai mare pondere a resortisanților din afara UE a fost constatată, de asemenea, în Luxemburg (38% din populația țării) și Cipru (13%) [2].

Această creștere a fost rezultatul fluxurilor migraționiste, orientate spre țările Uniunii Europene ca urmare a mișcărilor majore pe arena internațională, înăsprirea conflictelor dintre state, a extinderii UE, precum și a globalizării. Comunități importante de imigranți se formau în țările, ca recipiente urmare a „conectării” țărilor lumii la trasee migraționiste. Aceste comunități erau, pe de o parte, un factor de menținere a

policy and the restrictive practice of their admission. Germany has introduced this policy in 1972, the Netherlands in 1975, France in 1977 [1]. During that period, the admission of the migrant flows was done mainly with the reason of family unification and granting Political Asylum.

The control of the immigration has become an important element for performing this strategy. In the same time, the European states continued to follow the Human Rights obligations.

During the middle of the '90, after recognizing the link between the migration and development, the EU countries began to promote a new migration policy, based on the “co-participation” principle, which supported the creation of the different migrant's organizations in the host countries, with the aim to contribute to the remittances towards countries of origin, maintaining the link with the economic diasporas from which finally benefited the socio-economic development of the countries. For example, the Economic Commission through MEDA program assists several organizations from North African countries in realizing common projects in the area of water supply, electrification, road construction, education, health, tourism. But the limited volume of financing minimized the EU efforts and the development gap between the 2 regions did not decrease.

In 1991, in the EU were registered approximately 13 million of legal immigrants, in 1997 almost 18.7 million. During the period of years 1990-2000, the total number of immigrants increased with approximately 40%, including the children of the immigrants, who had the same statute as their parents, granted by the law existing in several European countries. In 2005 the EU-27 population increased with 2 million, from which 1.7 million with the help of immigrants.

In 2012, according to the Eurostat data, in the EU lived 34.3 million immigrants (6.8% from total population). This foreign population numbered 13.6 million EU citizens (2.7%), established in other country from this space and 20.7 million or 4.1% from total EU population coming from extra EU countries. More than ¾ from the total number of immigrants lived in 5 countries: Germany (7.4 million people or 9% from total country population), Spain (5.6 million or 12%), in Italy and Great Britain (4.8 million in each country or 8%), in France (3.9 million or 6%). In the same time, the biggest amount of immigrants has been registered in Luxemburg (44% from total population), Cyprus (20%), followed by Latvia and Estonia (16% each). The biggest share of immigrants outside the EU was registered in Luxemburg too (38% from total population) and Cyprus (13%) [2].

This increase was due the migration flows oriented to the European Union countries following the major changes on the world arena, tightening the conflicts between states, expansion of the EU and globalization. Important immigrant communities were formed in the recipient countries due to 'connected'

creșterii economice și a nivelului adecvat al asigurării sociale, iar pe de altă parte, generau diverse probleme. Ținând cont de intensificarea proceselor integraționiste, trecerea la noi metode ale politicii de imigrare a fost posibilă datorită armonizării treptate a acțiunilor statelor în domeniul dat.

Astfel, în perioada anilor 1960-1970, instituțiile CEE acordau o atenție prioritară problemei mișcării libere în cadrul Comunității, pe când reglementarea imigrației rămânea o prerogativă a guvernelor naționale. Diferitele modele ale politicii imigraționiste erau legate de tradițiile istorice ale țărilor, de schemele de integrare socială și de acordare a cetățeniei, de problemele identității, ce complicau elaborarea unei politici comune în domeniul imigrației.

Dar, deja în a doua jumătate a anilor 70, în politica imigraționistă a țărilor din Europa de Vest apar anumite tendințe de convergență. Două trăsături majore erau specifice acelei politici: impunerea restricțiilor și a controlului asupra fluxurilor migraționiste, precum și sprijinul financiar acordat imigranților stabiliți, pentru a stimula plecarea acestora. Inițial, similitudinea în politica imigraționistă nu era rezultatul coordonării acțiunilor guvernelor naționale, căci în același timp statele tindeau să-și întărească funcțiile de control prin intermediul colaborării structurilor naționale de forță. Un timp îndelungat, o astfel de colaborare avea un caracter interguvernamental, într-un regim *ad hoc*, ce se manifesta în activitatea diferitelor echipe de lucru. Un pas important în domeniul reglementării migrației l-a constituit semnarea de către șase state a *Acordului Schengen* (1985) și a *Convenției privind realizarea Acordului* (1990). Un document la fel de important l-a constituit și *Convenția de la Lisabona*, care a pus bazele politicii comune în domeniul acordării de azil politic.

Prin Tratatul de la Maastricht (1992), s-a stabilit ca, în problemele justiției și afacerilor interne, colaborarea să devină unul din pilonii Uniunii Europene. Totodată, de nivelul comunitar țineau doar deciziile referitoare la politica vizelor. Celelalte aspecte au fost incluse în al treilea pilon cu formularea de „interes comun”. Trei din aceste aspecte se refereau la politica imigrației, politica de acordare a azilului, regulile de reglementare a trecerii frontierelor externe a statelor membre și efectuării controlului respectiv; la politica imigrației și politica relațiilor cu țările terțe [3].

Dar, în scurt timp, a fost constatată eficiența scăzută a colaborării interguvernamentale din domeniul dat. Parlamentul European și Comisia Europeană insistau asupra transferului politicii imigraționiste în sfera competenței supranaționale.

Procesul treptat de unificare a politicii imigraționiste a fost lansat în cadrul Conferinței interguvernamentale din 1996 și confirmat oficial în Tratatul de la Amsterdam (1997). Conform prevederilor acestui Tratat, era nevoie eforturile susținute ale instituțiilor supranaționale în vederea constituirii spațiului Libertății, Securității și Legii [4].

world countries to migration routes. These communities on one side were a factor of economic increase and maintaining the adequate social assurance level, on the other side, generated various problems. Given the intensification of integration processes, passing to new methods of immigration policy was possible thanks to gradual harmonization of the state's actions in this area.

So, during the period 1960-1970, the EEC institutions have given more attention to the free movement inside the Community, while the control of the immigration remained a prerogative of the national governments. Different models of immigration policy were linked with the historical traditions of the countries, with the social integration schemes and of granting citizenship, with identity problems, which complicated the development of a common immigration policy.

But, beginning with the '70, appear some common trends in the immigration policies of the West European countries. Two major patterns were characteristic for that policy: imposing restrictions and control of migration flows, as well the financial help given to established immigrants in order to stimulate their departure. Initially, the similitude in the immigration policy was not the result of coordination of the national governments, because in the same time, the countries were willing to strengthen their control functions through the cooperation of the national structures of power. For a long period of time, this sort of cooperation had an intergovernmental character in an ad hoc regime that was manifested in the activity of different working groups. An important decision in the control of the migration was made by signing the *Schengen Agreement* (1985) and the *Convention for its realization* (1990). An important document was as well the *Lisbon Convention*, which established the basis of the common policy for political asylum granting.

Through the Maastricht Treaty (1992) was established a cooperation in the justice and internal affairs area. As well, at the community level were taken only the decisions concerning the Visa policy. The other issues were included in the third pillar with drawing the "common interest". Three from these aspects were related to immigration policy, the policy related with asylum granting, rules regulating the passage of the external borders of Member States and the proper examination, immigration policy and the relation with third party countries [3].

But, in short time was remarked the decreased efficiency of intergovernmental cooperation in this domain. The European Parliament and the European Commission were insisting over the immigration policy transfer within the supranational jurisdiction.

The gradual unification process of the immigration policy was launched during the Intergovernmental Conference from 1996 and officially confirmed in the Amsterdam Treaty (1997). According to this treaty were necessary efforts of supranational

În Planul de acțiuni prezentat de Comisia Europeană spre examinare Consiliului European la summitul de la Viena (1993), o deosebită atenție era acordată măsurilor restrictive, precum mișcarea pretendenților la azil în cadrul UE, evaluarea țărilor de origine a imigranților în scopul elaborării unor strategii comune de prevenire a emigrației din țările respective, elaborarea unor măsuri suplimentare de limitare a migrației. Totodată, în afara vizorului structurilor europene rămăneau astfel de probleme ca necesitatea integrării sociale a migranților legali, a refugiaților care au obținut azil, precum și posibilitatea aplicării unor măsuri din arsenalul politicii externe și a politicii de securitate pentru micșorarea presiunii imigraționiste asupra țărilor UE. Prevederile Planului de acțiuni de la Viena au fost reexaminat la summitul special al UE din orașul Tampere (1999), fiind stabilite patru direcții prioritare în domeniul politicii imigraționiste, și anume:

- Dezvoltarea parteneriatului cu țările de origine ale imigranților;
- Crearea sistemului european comun de acordare a azilului;
- Tratarea echitabilă a cetățenilor din țările terțe;
- Gestionarea fluxurilor de imigranți.

Consiliul European de la Lisabona, din martie 2000, a lansat o strategie de creștere economică durabilă, de îmbunătățire cantitativă și calitativă a ocupării forței de muncă și de creștere a coeziunii sociale prin stabilirea unor obiective pe termen lung în privința încadrării (angajării) în câmpul muncii. Strategia are ca obiectiv ideea ca Uniunea Europeană să devină cea mai competitivă și dinamică economie din lume bazată pe cunoaștere. Și printre altele, urmează atragerea unui număr cât mai mare de specialiști, astfel încât Comunitatea să fie un competitor puternic între alte state dezvoltate ale lumii, precum Australia, Canada, SUA, care absorb o foarte mare parte de migranți înaltă calificare. Pe de altă parte, strategia avea și un alt scop – acela de atragere a acestei categorii de migranți în vederea întineririi populației Europei, știut fiind faptul că, actualmente, țările membre UE se confruntă cu un fenomen accelerat de îmbătrânire a populației. În cadrul programelor și strategiilor stabilite de Consiliul European după 2000, au și fost create mai multe premise și luată o serie de decizii care au contribuit la dezvoltarea unei politici comunitare în domeniul migrației, cu scopul de a atrage forța de muncă înalt calificată din afara Uniunii, și de a-i asigura un grad de mobilitate suficient în interiorul Comunității.

Abordarea comună a drepturilor fundamentale, stabilită la Tampere, în 1999, a fost confirmată, în 2004, prin adoptarea Programului de la Haga, care a fixat obiectivele în vederea consolidării libertății, securității și justiției în cadrul UE pentru perioada 2005-2010 [6].

Planul privind migrația legală, elaborat de Comisia Europeană și prezentat la 21 decembrie 2005, a stabilit prioritățile concrete ale UE în ceea ce privește

institutions in order to build the area of freedom, security and law [4].

In the Action Plan presented by the European Commission for examination by the European Council at the Vienna Summit (1993) were analyzed attentively the restrictive granted measures, as well the movement of the pretenders for asylum inside the EU, assessment of the countries of origin of the immigrants with the aim to draft common strategies to prevent emigration from these countries, drafting additional measures to limit the migration. Also outside the viewfinder of the European structures remained the problems related with the social integration of the legal migrants, of the refugees that received asylum, as well the possibility applying measures from the arsenal of foreign policy and security policy for reducing immigration pressure on EU countries. The provisions of the Vienna Action Plan were reviewed at the special Summit of the EU from Tampere city (1999), being established 4 priority directions:

- Development of partnership with the countries of origin of immigrants
- The creation of the European common system for granting asylum
- Equal treatment of the citizens from third countries
- Management of the immigration flows

The European Council from Lisbon, in March 2000 launched a strategy of sustainable economic growth, qualitative and quantitative improvement of labor force and increase of the social cohesion through establishing long term objectives for employment.

The goal of this strategy was to make from European Union the most competitive and dynamic economy knowledge-based from world. As well, EU followed the attraction of a big number of specialists for becoming a strong competitor for other countries like Australia, Canada or USA, that absorb a huge amount of high qualified migrants. The strategy followed as well the aim of attracting the migrants for rejuvenation of the European population, knowing the fact that nowadays the EU is facing an accelerate aging phenomena. The programs and strategies established by the European Council after the year 2000 created more premises and decisions that contributed to the development of a community policy in the immigration domain with the aim of attraction of high qualified labor force outside the EU and providing them a high mobility degree inside the Community.

The established approach in Tampere in 1999 was confirmed in 2004 by adopting The Hague Program, which settled the objectives for the protection of freedom, security and justice in EU for the period of years 2005-2010 [6].

The plan concerning the legal migration, drafted and presented by the European Commission on 21 December 2005, established the right priorities of the EU concerning this matter. This Plan contained 5

migrația legală. Acest Plan conținea cinci propuneri legislative cu privire la diferite categorii de resortisanți din țări [7]. În Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, către Consiliu, către Comitetul Economic și Social European și către Comitetul Regiunilor din 17 iunie 2008 „O politică comună de imigrare pentru Europa: principii, acțiuni și instrumente”, sunt prezentate zece principii de bază pentru politica comună și acțiunile necesare pentru punerea lor în aplicare. Principiile garantează că imigrația legală va contribui la dezvoltarea socioeconomică a UE, că acțiunile statelor membre vor fi coordonate, că se va dezvolta și mai mult cooperarea cu țările terțe și că imigrația ilegală și traficul de persoane vor fi combătute eficient. Politică comună de imigrare se va baza pe un parteneriat între țările și instituțiile UE. Ea va fi evaluată, în mod regulat, prin intermediul unui nou mecanism de monitorizare și evaluare. Consiliul European emite recomandări pe baza unui raport al Comisiei privind situația imigrației la nivel european și la nivel național [8].

Directiva 2009/50/CE, din 25 mai 2009, privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților din țările terțe, pentru ocuparea unor locuri de muncă de înaltă calificare, este prima din propunerile Planului privind migrația legală, elaborat de Comisia Europeană (2005). Această directivă se referă la condițiile de intrare pentru resortisanții de înaltă calificare din țările terțe. Directiva creează o „Carte Albastră a UE” și stabilește condițiile și drepturile de ședere în statul-membru emitent, precum și în alte state-membre. Cartea Albastră a UE reprezintă un permis de ședere ce conferă posesorului acestuia dreptul de ședere și de muncă pe teritoriul unui stat-membru al UE, excepție făcând Danemarca, Irlanda și Marea Britanie. Pot obține Cartea Albastră cetățenii statelor terțe, care fac dovada unei calificări profesionale superioare (de exemplu, dețin diplome de studii superioare sau diplome care să ateste finalizarea unor cursuri de calificare ori, prin derogare, dacă legislația națională prevede, au o experiență profesională de minimum cinci ani, relevantă în profesia sau sectorul specificat în contractul de muncă sau oferta fermă de angajare).

Obiectivul acestei directive este de a spori capacitatea Uniunii Europene (UE) de atragere a unor lucrători de înaltă calificare din țările terțe, urmărind nu numai creșterea competitivității, în contextul strategiei de la Lisabona, ci și limitarea exodului de creiere. Directiva este concepută pentru:

- facilitarea admisiei acestor persoane, prin armonizarea condițiilor de intrare și de ședere pe întreg teritoriul UE;
- simplificarea procedurilor de admisie;
- îmbunătățirea statutului juridic al celor aflați deja în UE [9].

Începând din 2013, Comisia culege anual statistici din statele-membre cu privire la numărul de resortisanți din țări terțe cărora le-a fost eliberată,

legislative proposals regarding different categories of migrants from third countries [7]. The report of the Commission to the European Parliament, European Council and Economic and Social Committee and to the Committee of the Regions from 17 June 2008 “A common immigration policy for Europe: principles, actions and tools” presented 10 principles that established the basis for the common policy and necessary actions for applying them. The principles guarantee that legal immigration will contribute to the socio-economic development of the EU, that the actions of the member states are coordinated, that the cooperation with the third countries in this matter will foster and that the illegal immigration and the trafficking will be countered. The common immigration policy will be based on a partnership between countries and institutions of the EU. It will be assessed regularly, even annually, by monitoring and assessment mechanism. The European Council will make recommendations for the report of the Commission regarding the immigration situation at the European and National level [8].

The 2009/50/EC Directive from 25 May 2009 concerning the entering and residence conditions of the immigrants from the third countries for high qualified employment is the first proposal from the Plan regarding the legal migration, drafted by the European Commission (2005). This Directive seeks for the entering conditions for the immigrants with high qualification coming from third countries. The Directive creates an “EU Blue Card” and establishes the rights and conditions of residence in the issuing Member State, as well as other member states. The Blue Card of the EU is a residence permit that assures its holder the right to stay and to work on the territory of a member state of the EU, and exception being Denmark, Ireland and Great Britain. The Blue Card can be obtained by the citizens of the third countries that prove a high professional qualification (for example, a bachelor degree, a diploma certifying completion of training courses or, notwithstanding if the national legislation provides, attesting the professional relevant profession experience of minimum 5 years or the specified sector in the work contract or binding job offer).

The aim of this Directive is to strengthen the capacity of the European Union to attract high qualified specialists from third countries, following not only the increase of the competitiveness in the context of the Lisbon Strategy, but limiting the brain drain. The Directive is designed for:”

- Admission facilitation of this persons through entering and residence conditions harmonization on the territory of the EU
- Simplifying the admission procedures
- Improving the juridical statute of those already in the EU [9].

Beginning with 2013, the Commission collects annual statistics from the member states regarding the number of immigrants from the third countries, whose

reînnoită, retrasă sau refuzată o Carte Albastră a UE, cu privire la naționalitatea și la ocupațiile acestora, precum și la familiile lor. Începând din 2014, Comisia înaintează, o dată la trei ani, Parlamentului European și Consiliului rapoarte cu privire la aplicarea directivei și propune eventualele modificări pe care le consideră necesare.

În general, intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, în decembrie 2009, a oferit o ocazie unică pentru componentele de migrație politică. Pentru prima dată, a fost introdusă o nouă dispoziție în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, referitoare, în mod expres, la politica în domeniul imigrației forței de muncă. Alineatele 1 și 5 din articolul 79 stipulează acum că: „Uniunea trebuie să promoveze o politică de imigrație comună care vizează asigurarea, în toate etapele, gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare, tratamentul echitabil al migranților țărilor terțe care au reședința legală în statele-membre...” și „prezentul articol nu aduce atingere dreptului statelor-membre de a stabili contingentele de admisie a migranților care provin din țări terțe pe teritoriul lor, cu scopul de a găsi de lucru, fie că sunt angajați sau liberi profesioniști”. Este adevărat că acest articol exclude, în mod expres, armonizarea în probleme referitoare la contingente (adică dreptul statelor-membre de a stabili contingentele de admisie). Nu sunt definite clar mai multe aspecte administrative ale imigrației forței de muncă, cum ar fi cele legate de procesul de admitere, condițiile și drepturile de reședință.

Modificările provocate de procesele imigraționiste în țările UE nu rămân în afara vizorului societății și, după cum a mai fost menționat, generează permanent discuții la nivel de guverne, partide politice și diferite grupe sociale. Un exemplu recent: pe 5 ianuarie 2014, primul ministru al Marii Britanii, David Cameron, a declarat că guvernul Marii Britanii va revendica de la autoritățile UE revizuirea condițiilor statutului de țară membră a UE și va insista asupra barierelor în calea migranților din UE. Premierul a subliniat că principiile generale ale UE rămân indiscutabile, dar, nu consideră echitabil dreptul migranților din țările, devenite recent membre ale UE, să primească indemnizații mari, în caz de șomaj, precum și posibilitatea de a apela gratuit la serviciile sistemului de ocrotire a sănătății. „Părinții-fondatori ai UE nu puteau să prezică amploarea, nici nu au prevăzut că aceasta va fi o problemă. După integrarea Poloniei, peste un milion și jumătate de polonezi au venit în Marea Britanie. Migrația este o problemă, care trebuie soluționată”, – a specificat premierul.

Îngrijorările britanicilor sunt împărtășite de germani și francezi, care au anunțat că se alătură primilor în efortul de limitare a invaziei est-europenilor. Formațiunea naționalistă și xenofobă franceză Frontul Național se clasează pe primul loc în intențiile de vot înaintea scrutinului europarlamentar din 2014, devansând pentru prima dată mișcarea de centru-dreapta UMP și Partidul Socialist, aflat la guvernare. Liderul ei, Le Pen, a marșat puternic pe sentimentul de insecuritate al muncitorului francez, pe deteriorarea calității vieții, pe

nationals have been issued, renewed, revoked or denied a Blue Card of the EU, and the information regarding the nationality, occupation and their families. Beginning with 2014, the Commission shall send every three years to European Parliament and Council, reports regarding the Directive application's proposals with necessary modifications.

Generally, the entry into force of the Lisbon Treaty from December 2009 offered a unique chance for the components of the political migration. For the first time, was introduced a new disposal in the Treaty regarding the functioning of the EU, concerning the policy of the labor immigration. The paragraphs 1 and 5 from article 79 stipulate that the “Union has to develop a common immigration policy aimed at ensuring, at all stages, the efficient management of migration flows, fair treatment of the migrants from third countries that have a legal residence in the member states...” and “this article shall not prejudice the right of the member states to establish the admission quotas for the migrants coming from the third countries on their territory, looking for job, being employed or being freelancers”. It is true that this article does not exclude the harmonization of the matters concerning the quotas (this means the right of the member states to establish admission quotas). There are not defined clearly more administrative aspects of the labor force immigration, as those linked with the admission process, conditions and the rights of residence.

The modifications caused by the immigration process remain a top matter in the society and permanently generates discussions at the level of governments, political parties and different social groups. A recent example: On the January, 5, 2014, the Prime Minister of Great Britain, David Cameron declared that the Great Britain's government will claim from the EU's authorities to revise the statute conditions of the member country of the EU and will insist upon the barriers to migrants. The Prime Minister underlined, that the general principles of the EU remain unquestioned, but he does not consider fair the rights of the migrants from countries, recent members of the EU, to receive high compensations for unemployment, as well the possibility to benefit for free from the health protection system. “The architects of the EU could not predict the scale and did not forecast that this will be a problem. After the Poland's integration, over a million and a half of Polish citizens came to Great Britain. The migration is a problem that should be solved”, said David Cameron.

The Britain's concerns are shared by the Germans, French, which announced that they will join the efforts of the Englishmen to limit the invasion of the East-Europeans. The French nationalist and xenophobic party National Front ranks first in voting intentions for the European Parliament from 2014, being for the first time ahead of the right-center movement UMP and Socialist Party that is governing. Le Pen stake for the insecurity feeling of the French worker, on the deterioration of the

scăderea salariilor, transformând imigrantul în țapul ispășitor al acestor rele. Imigrația este, în viziunea sa, un instrument aflat în slujba marelui capital, pentru a putea pune presiune pe salarii și pentru a restrânge din ce în ce mai mult drepturile sociale ale francezilor [11].

Ca urmare a discuțiilor înflăcărâte pe marginea „migrației de la mizerie”, într-un șir de țări ale UE, în legătură cu posibilitatea cetățenilor din cele mai sărace țări ale UE să-și aleagă liber locul de muncă și trai, în cadrul UE, Comisia Europeană a prezentat un nou ghid care prevede că dreptul la reședință în țările UE și obținerea indemnizațiilor sociale de către migranții din alte țări ale UE vor depinde de eforturile și succesul lor în căutarea locului de muncă.

Apariția acestui ghid este o reacție a Comisiei Europene la discuțiile în jurul „migrației de la sărăcie”, în legătură cu faptul că, începând cu 1 ianuarie 2014, cetățenii români și bulgari au obținut dreptul de a-și alege în mod liber locul de muncă și de trai în cadrul UE. Există temerea că, în Germania, Franța, Marea Britanie și alte țări bogate, vor veni nu specialiști calificați, ci persoanele interesate doar în obținerea ajutoarelor sociale [12].

Constatăm că, în țările menționate, dar și în alte țări, mai mici, în pofida procesului de unificare a politicii imigraționiste în cadrul UE, există tendința adoptării de către guverne a unor decizii independente în domeniul reglementării proceselor imigraționiste, în conformitate cu tradițiile existente și situația curentă. De aceea, ținând cont de complexitatea situației imigraționale, acțiunile autorităților vizează menținerea securității interne, iar drepturile cetățenilor străini, despre necesitatea respectării cărora atenționează actele internaționale, sunt plasate pe planul al doilea.

2. Concluzii. Menționăm că imigrația reprezintă un proces obiectiv, ce nu poate fi stopat prin măsuri represive. Aceasta este o consecință directă a decalajului dintre nivelurile de dezvoltare și de trai al populației din diferite țări, a instabilității politice și conflictelor armate. Țărilor europene, le sunt specifice modelele migraționiste determinate de particularitățile dezvoltării lor politice, social-economice, istorice, modele, care suportă schimbări în funcție de evoluția situației pe plan mondial și cel regional. Dar, în lipsa unei reglementări la nivel interstatal și comunitar a fluxurilor imigraționiste, apar probleme atât în țările exportatoare a brațelor de muncă, cât și în țările gazdă a imigranților.

life quality, on diminishing the salaries, transforming the immigrants in the source of this problems-immigration is, in his opinion, a tool in the service of big capital in order to put pressure on wages and to restrict more and more the social rights [11].

The fiery discussions continue in more and more countries from EU on the “migration from poverty” matter, people that come from poor countries and choose freely a working and living place. The European Commission presented a new Guide that provides that the right for the residence permit and social contribution in EU will depend on the migrant’s efforts and success in looking for a job.

This Guide is a reaction of the European Commission at the discussions concerning the “migration from poverty” matter, linked with the fact that beginning with January 1, 2014 Romanian and Bulgarian citizens obtained the right to choose freely a working and living place in the EU. There is a fear, that in Germany, France and Great Britain will come people interested in receiving the social contributions, but not the qualified specialists [12].

We can remark that, although a unification process of the immigrant’s policy inside the EU, there is a tendency to adopt independent decisions by national governments concerning the immigration process control, according to existent traditions and actual situation. That is why, taking into account the complexity of the immigrant’s situation, the actions of the authorities seek for the internal security maintaining, and the foreign citizen’s rights, which are stipulated in the international laws are placed secondary.

2. Conclusions. In conclusion, we can mention that the immigration is an objective process that cannot be stopped through repressive measures. This is a consequence of the discrepancy at the development level, and living standards of the population, of the political instability and armed conflicts. For the European countries are specific migration patterns determined by their development, political, socio-economic, historical patterns, which supports changes to evolving global and regional situation. But in the absence of the community and interstate regulations of the immigration flows appear problems both in the labor force exporting countries and in the host countries for the immigrants.

Referințe bibliografice/ Bibliographic references:

1. ТРОФИМОВА, О.Е. *Эволюция средиземноморской политики Евросоюза: путь от сотрудничества к интеграции*. Москва. ИМЭМО РАН, 2011
http://www.mgimo.ru/files2/y11_2013/243404/12.5.2_trofimova_2011.pdf
2. http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_PUBLIC/3-17072013-BP/FR/3-17072013-BP-FR.PDF
3. VERSIUNE CONSOLIDATA A TRATATULUI PRIVIND UNIUNEA EUROPEANA. Jurnalul Oficial al Uniunii Europene. 9.5.2008 <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2008:115:0013:0045:RO:PDF>
4. TRATATUL DE LA AMSTERDAM http://ec.europa.eu/romania/documents/eu_romania/tema_24.pdf

5. COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE COUNCIL AND THE EUROPEAN PARLIAMENT Area of Freedom, Security and Justice: Assessment of the Tampere programme and future orientations http://ec.europa.eu/home-affairs/doc_centre/intro/docs/bilan_tampere_en.pdf
6. The Hague Programme: strengthening freedom, security and justice in the European Union http://ec.europa.eu/home-affairs/doc_centre/docs/hague_programme_en.pdf
7. http://europa.eu/legislation_summaries/internal_market/living_and_working_in_the_internal_market/114507_ro.htm
8. http://europa.eu/legislation_summaries/justice_freedom_security/free_movement_of_persons_asylum_immigration/j10001_ro.htm
9. http://europa.eu/legislation_summaries/internal_market/living_and_working_in_the_internal_market/114573_ro.htm
10. <http://www.newsru.com/world/05jan2014/thewall.html>
11. <http://www.frontnational.com/le-projet-de-marine-le-pen/autorite-de-letat/immigration>
12. <http://www.i-g-t.org/2014/01/14/evrokomissiya-postavit-barer-migracii-ot-nishhety/>